

[Morten Lange.]

forleden i Andelsbladet en overordentlig præcis udtalelse af det ærede medlem hr. Carl Petersen, hvori han forklarede, at de støtteforanstaltninger, vi havde kørt på, havde helt forkert sigte. Det ærede medlem hr. Skytte var måske nok lidt mere nådig. Han var mindst lige så direkte impliceret, men de to partiers meget sagkyndige skribenter, der så tit har været ordførere i dette ting, havde i virkeligheden ikke meget tilovers for den lovgivning, de selv havde været med til at gennemføre. Det forekommer mig, at i denne situation er det højst uheldigt, at vi er blevet præsenteret for en landbrugsbuket, der ligner den, vi fik forrige gang, kun med nogle få afvigelser og de fleste af dem til det værre.

Jeg skal komme med nogle bemærkninger om de enkelte lovforslag og derefter med nogle om, hvilke retningslinjer vi tror det havde været klogere at følge. Jeg skal tage lovforslagene, skal vi sige i den skønhedsmæssigt rimeligste rækkefølge, og jeg skal da gerne tage de pæneste af dem først.

Det er ganske interessant at se, at lovforslaget om afsætning af frisk frugt og danske gartneriprodukter og hele det komplekse er en meget fornuftig hjemmemarkedsordning. Det er ikke det store og kraftige indgreb, men det er ellers ganske karakteristisk, at denne lovgivning så til gengæld heller ikke er blevet udnyttet i større målestok. Man har åbenbart dårligt nok villet vide af den. Det er ikke så længe siden, vi her i tinget havde besvær med at finde ud af, om man overhovedet ville bruge pengene. Mit parti har hidtil stillet sig venligt over for denne lov. Jeg er ikke sikker på, at vi vil opretholde venligheden, ja, venligheden vil vi såmænd godt opretholde, men vi kan da i hvert fald ikke være med til at opretholde pengene i den, medmindre vi får dokumenteret, at der er brug for dem, og det har det hidtil skortet på.

Men når jeg så går videre til de øvrige, må jeg sige, at det er uhyre vanskeligt at finde sted og plads for en elskværdig vurdering selv af dele af lovforslagene. De resterende positive ord, jeg har at sige om de lovforslag, vi har fået forelagt, vil nok samle sig omkring forslag til lov om afsætning af danske landbrugsvarer, som dog

indeholder enkelte fornuftige afsnit, som må tillægges positiv betydning og har et rigtigt sigte. Der er en hel del penge afsat til egentlig afsætningsfremme, altså virkelig til at få afsat vore landbrugsprodukter på fremmede markeder og til propaganda for dem o. s. v. Mit parti har hele tiden hævdet, at det var en fornuftig ting og måske noget, der kunne udvides.

Vi er også af den opfattelse, at det vil være fornuftigt fortsat at yde tilskud til rationalisering af mejerier o. lign. Der er for os ingen tvivl om, at der er betydelige mangler på dette område stadig væk. Vi ser, at der er ved at komme lidt liv i spørgsmålet om mejeristrukturen her i Danmark, men vi er ikke så forfærdelig overbevist om, at man derigennem har nået en virkelig rationalisering. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen, der netop gjorde os opmærksom på, at der er meget store svagheder i det arbejde, man dér har gennemført, som slår igen på de landmænd, der skulle sørge for, at samarbejdet gik ordentligt, på den måde, at den enkelte ved ét mejeri får et meget lavere afregningstal, end han kunne få ved et andet, hvilket er et godt tegn på, at der er noget i vejen.

Men der er meget mere i forslag til lov om afsætning af danske landbrugsvarer end det, jeg her har nævnt. Der er først og fremmest det meget betydelige tilskud, man nu har tænkt sig at give til mælken, udvejet pr. kilo. Et sådant tilskud er måske at foretrække fremfor kohaletilskud, hvis man endelig skal af med pengene på en urationel måde, men det forekommer mig, at bare den kendsgerning, at mejerierne kan afregne så overordentlig forskelligt, som de gør, gør det temmelig tydeligt, at man har al god grund til at sige, at det er på rationalisering af produktionen, man skal sætte ind, og ikke på støtte til den enkelte liter mælk. Jeg er ikke i tvivl om, at rationaliserer man produktionsordningen, ville den enkelte landmand få meget mere udbytte end de to øre, vi nu uddeler her ved kostalden som et beskedent tilskud, som vi uddeler i flæng, ikke som en præmiering til de dygtige, men jævnt hen og over hele markedet. Hvis man anvendte lignende beløb til virkelig rationalisering, kom vi nogen vegne.